

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/97/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2320010454
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2320010454.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a sudcov JUDr. Dušana Szabó a Mgr. Pavla Macháča, v trestnej veci obžalovaného A. B. C., nar. XX.XX.XXXX v D., t. č. vo väzbe ÚVV Leopoldov a obžalovanej E. F. B., nar. XX.XX.XXXX v G., t. č. vo väzbe v ÚVV Leopoldov, pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona, o odvolaní okresného prokurátora Okresnej prokuratúry Galanta proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 01.06.2022, č. k. 1T/34/2020-718, na verejnom zasadnutí konanom dňa 11.08.2022 v Trnave takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie okresného prokurátora Okresnej prokuratúry Galanta zamietá.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd uznal obžalovaných za vinných z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) a § 127 ods. 12 Trestného zákona v znení účinnom v čase spáchania skutku, na tom skutkovom základe, že

od presne nezisteného dňa a mesiaca roku 2019 do 18:15 hod. dňa 29.10.2019 v mieste ich bydliska v rodinnom dome na ulici H. I. XXX/XX J. J. K., si bez príslušného povolenia Ministerstva zdravotníctva Slovenskej republiky, od doposiaľ nestotožnenej osoby a na nestotožnenom mieste zadovážovali psychotropné látky, konkrétne metamfetamín (známy aj pod názvom pervitín) a metyléndioxymetamfetamín (MDMA, známy aj pod názvom extáza), ktoré potom spoločne v mieste ich bydliska prechovávali a následne ich po vzájomnej osobnej a aj telefonickej dohode spoločne predávali za rôzne finančné sumy od 10,- do 30,- €, alebo poskytovali aj bez finančnej odplaty v rôznych množstvách a na rôznych miestach v meste J. K., najmä v mieste ich bydliska osobám: B. L., M. G., N. O. a N. I. a dňa 29.10.2019 o 18:15 hod. pri domovej prehliadke v mieste ich bydliska príslušníkmi Policajného zboru bola u nich zaistená

- sklenená nádoba s kryštalicou látkou ružovohnedej farby s obsahom 81,58 g metamfetamínu s priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamín 47,5 % hmotnostných (vyjadrené ako voľná báza), obsahujúca 38751 mg absolútneho (100%-ného) metamfetamínu, ktorá zodpovedá minimálne 969-tim obvykle jednorazovým dávkam drogy,
- plastové vrecko s tlakovým uzáverom s kryštalicou látkou ružovohnedej farby, s obsahom 4120 mg metamfetamínu s priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamín 48,9 % hmotnostných (vyjadrené ako voľná báza), obsahujúca 2015 mg absolútneho (100%-ného) metamfetamínu, ktorá zodpovedá minimálne 50-tim obvykle jednorazovým dávkam drogy,
- vrchnák deodorantu s obsahom kryštalickej látky, s obsahom 3386 mg metamfetamínu s priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamín 53,7 % hmotnostných (vyjadrené ako voľná báza),

obsahujúca 1818 mg absolútneho (100%-ného) metamfetamínu, ktorá zodpovedá minimálne 45-tim obvykle jednorazovým dávkam drogy,

- okrúhla tácka so zvyškami materiálu svetlobéžovej farby, na ktorej sa nachádzalo 123 mg metamfetamínu s priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamín 63,8 % hmotnostných (vyjadrené ako voľná báza), obsahujúca 78 mg absolútneho (100%-ného) metamfetamínu, ktorá zodpovedá minimálne 2 obvykle jednorazovým dávkam drogy,

- zatavená plastová striekačka BD 5 ml s bielym piestikom so zvyškami materiálu svetloružovej farby, s obsahom 16 mg metamfetamínu s priemernou koncentráciou účinnej látky metamfetamín 59,6 % hmotnostných (vyjadrené ako voľná báza), obsahujúca 10 mg absolútneho metamfetamínu, ktorá zodpovedá jednej obvykle jednorazovej dávke drogy,

- plastové vrečko s tlakovým uzáverom s obsahom jednej tvarovanej tabletky žltobielej farby s logom Technogym s hmotnosťou 494 mg a dva fragmenty tabletky svetlooranžovej farby s textom Audi s hmotnosťou 626 mg, v ktorých bola zistená prítomnosť účinnej látky 3,4 metyléndioxymetamfetamín (MDMA, známa aj pod názvom extáza), s priemernou koncentráciou metyléndioxymetamfetamínu (MDMA) v tabletke s logom Technogym 40,8 % hmotnostného (vyjadrené ako voľná báza), obsahujúca 202 mg absolútneho MDMA, ktorá zodpovedá jednej obvykle jednorazovej dávke drogy a v tabletke s textom Audi 17,6 % hmotnostného (vyjadrené ako voľná báza), obsahujúca 110 mg absolútneho MDMA, ktorá zodpovedá minimálne jednej obvykle jednorazovej dávke drogy,

- plastové vrečko s tlakovým uzáverom obsahujúce jemno kryštalický materiál bielej farby s hmotnosťou 209 mg, s obsahom metylsolfonylmetánu (dimetylsulfón, MSM) s prímiesou metamfetamínu, s koncentráciou účinnej látky metamfetamín 6,8 hmotnostných (vyjadrené ako voľná báza) s obsahom 14 mg absolútneho (100%-ného) metamfetamínu, ktorá zodpovedá jednej obvykle jednorazovej dávke drogy,

príčom metamfetamín je podľa zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov, zaradený do II. skupiny psychotropných látok a metyléndioxymetamfetamín (MDMA) je zaradený podľa tohto zákona do I. skupiny psychotropných látok, pretože tieto psychotropné látky ovplyvňujú stav ľudskej psychiky pôsobením na centrálny nervový systém s menej závažnými zdravotnými a psychosociálnymi následkami.

Za to obžalovanému Končenému okresný súd uložil podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 36 písm. l) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona a § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a), ods. 4, ods. 5 Trestného zákona pre výkon trestu obžalovaného zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona okresný súd obžalovanému uložil i trest prepadnutia veci - 1 ks plastová naberačka so zvyškami kryštalickej látky, 2 ks sklenená banka, 1 ks tácka, 1 ks digitálna váha Model 130570, 1 ks digitálna váha sivej farby, 2 ks ampulky s nápisom efedrín 10 mg, 1 ks digitálna váha čiernej farby, mobilný telefón zn. IPHONE 5 čiernej farby, mobilný telefón zn. Blackberry čiernej farby, mobilný telefón zn. Samsung NOTE 8 čiernej farby. Napokon podľa § 60 ods. 1 písm. c) Trestného zákona bol obžalovanému uložený trest prepadnutia veci a to finančnej hotovosti vo výške 170,- Eur, ktorá sa nachádza na depozitnom účte Okresného súdu Galanta, vedeného v Štátnej pokladnici Bratislava. A podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona bol obžalovanému uložený i ochranný dohľad v trvaní 2 rokov.

Za to obžalovanej B. okresný súd uložil podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j), písm. l) Trestného zákona, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona a § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov a 8 mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a), ods. 4, ods. 5 Trestného zákona pre výkon trestu obžalovanej zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. A podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona bol obžalovanej uložený i ochranný dohľad v trvaní 18 mesiacov.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že okresný súd na hlavnom pojednávaní konanom dňa 03.06.2020 vypočul obžalovaných A. B. C. a E. F. B.. Obžalovaní po zákonom poučení v otázke vyhlásenia viny, resp. neviny zaujali stanovisko, že v počiatočnom štádiu súdneho konania sa k tejto otázke nebudú vyjadrovať a zároveň využili svoje právo a odmietli k veci vypovedať. Okresný súd následne na hlavnom pojednávaní vypočul svedkov B. L., M. G., N. O., A. E. P. A., F. A. a taktiež znalkyňu Ing. Zuzanu Fikarovú, zároveň prečítal znalecký posudok z odboru zdravotníctva a farmácia, odvetvia psychiatria.

Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 01.06.2022 obhajoba navrhla vypočúť obžalovaných k otázke uznania viny. Okresný súd akceptoval návrh obhajoby. V tejto súvislosti poukázal na to, že vyhlásenie viny zo strany obžalovaného v zmysle § 257 ods. 5 Trestného poriadku nie je vylúčené ani v priebehu dokazovania na hlavnom pojednávaní. Podľa citovaného ustanovenia obžalovaný môže vyhlásiť vinu na hlavnom pojednávaní počas celého konania hlavného pojednávania, teda aj počas dokazovania. Podľa zaužívanej praxe, dôkazné bremeno ohľadne otázky viny ťaží v konaní pred súdom iba prokurátora a pokiaľ obžalovaný počas dokazovania na hlavnom pojednávaní v podstate uvedie, že chce uznať svoju vinu, dáva tým najavo, že prokurátor toto dôkazné bremeno uniesol a nie je nevyhnutné pokračovať vo vykonávaní dokazovania.

Obžalovaní A. B. C. a E. F. B., po zákonom poučení podľa § 257 ods. 1 Trestného poriadku učinili vyhlásenie, že zo žalovanej trestnej činnosti sa cítia byť vinnými. Okresný súd po splnení zákonných podmienok v zmysle § 257 ods. 5 Trestného poriadku, a vzhľadom aj na stanovisko prokurátorky, uznesením podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku prijal vyhlásenie obžalovaných a zároveň vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu, v akom sa obžalovaní doznaní k žalovanej trestnej činnosti, sa už nevykoná a vykoná iba dokazovanie ohľadne výroku o treste a ochranného opatrenia. Okresný súd mal za preukázané, že obžalovaní si spoločne neoprávnene zadovážovali a prechovávali psychotropné látky, a to metamfetamín a metyléndioxymetamfetamín, ktoré následne po vzájomnej osobnej alebo telefonickej dohode predávali za rôznu finančnú hotovosť alebo dávali aj bez finančnej odplaty ďalším najmenej trom užívateľom týchto látok, pričom metamfetamín je zaradený v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do II. skupiny psychotropných látok a metyléndioxymetamfetamín je zaradený podľa tohto zákona do I. skupiny psychotropných látok.

Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery okresný súd predovšetkým prihliadal najmä na spôsob spáchania činu a jeho zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osoby páchatelov, ich pomery a možnosť ich nápravy. Okresný súd u oboch obžalovaných zohľadnil ako poľahčujúcu okolnosť to, že sa priznali k žalovanej trestnej činnosti a túto aj oľutovali (§ 36 písm. l) Trestného zákona). V prípade obžalovanej E. F. B. zohľadnil ako poľahčujúcu okolnosť taktiež to, že pred spáchaním trestného činu viedla riadny život (§ 36 písm. j) Trestného zákona).

V konečnom dôsledku okresný súd zobral do úvahy učené vyhlásenie obžalovaných o vine. K tomu okresný súd uviedol, že takéto vyhlásenie je z hľadiska ďalšieho postupu súdu veľmi významné, keďže v rozsahu priznania obžalovaných sa už nemuselo vykonať kontradiktórne hlavné pojednávanie. Okresný súd zastal ten právny názor, že vyhlásením viny obžalovanými, ktoré je neodvolateľné, zakladá možný zákonný postup pre mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu zákonom stanovené trestnej sadzby odňatia slobody v súlade s ustanovením § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona.

Okresný súd pri posudzovaní účelu trestu odňatia slobody, ako aj pri posudzovaní spravodlivosti ukladaného trestu uložil obžalovaným trest odňatia slobody pod dolnú hranicu zákonom stanoveného trestu odňatia slobody. Obžalovanému A. B. C. uložil trest odňatia slobody vo výmere 7 rokov a obžalovanej E. F. B. uložil trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov a 8 mesiacov. Okresný súd pri úvahe o zaradení obžalovaných do výkonu trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia zobral do úvahy predovšetkým postoj obžalovaných k prejednávanej trestnej veci, t. j. vyhlásenie viny, poľahčujúce okolnosti a v neposlednom rade aj to, že obžalovaní doposiaľ neboli vo výkone trestu odňatia slobody. V prípade obžalovaného A. B. C. okresný súd uložil i trest prepadnutia veci, keď vychádzal zo zápisnice o vykonanej domovej prehliadky spojenej s fotodokumentáciou.

Okresný súd zároveň na dovŕšenie nápravy obžalovaných a v súlade s ustanovením § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona im uložil i ochranný dohľad.

Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podal prokurátor odvolanie a to do výroku o treste v neprospech obžalovaných. Argumentoval nasledovne:

„Ab initio zastávam názor, že konštatácia súdu ohľadom možnosti učiniť vyhlásenie zo strany obžalovaných kedykoľvek v priebehu hlavného pojednávania je nesprávna. Už len zo systematického usporiadania jednotlivých ustanovení Trestného poriadku (najmä čo sa týka úpravy priebehu hlavného pojednávania) vyplýva, že v zmysle § 257 ods. 1 Tr. por. po prednesení obžaloby predseda senátu poučí

obžalovaného o jeho práve urobiť niektoré z vyhlásení, že je a) nevinný, b) je vinný zo spáchania skutku alebo niektorého zo skutkov uvedených v obžalobe, c) nepopiera spáchanie skutku alebo niektorého zo skutkov uvedených v obžalobe.

V zmysle § 257 ods. 8 Tr. por. ak súd rozhodol, že vyhlásenie obžalovaného podľa odseku 5 prijíma, zároveň vyhlási, že dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku, sa nevykoná, a vykoná dôkazy súvisiace s nepriznaným skutkom, výrokom o treste, náhrade škody alebo ochranného opatrenia.

V prípade ak obžalovaný neučiní niektoré z vyhlásení v zmysle § 257 ods. 1 písm. b), písm. c) Tr. por. a sú splnené podmienky na vykonanie pojednávania nasledujú výsluchy obžalovaných, následne výsluchy svedkov apod., v zmysle jednotlivých ustanovení Trestného poriadku.

Mám zato, že žiadne ustanovenie Trestného poriadku neumožňuje súdu, aby po tom, čo obžalovaný učiní vyhlásenie, že je nevinný (resp. rozhodne sa neučiniť žiadne z vyhlásení, čo má v zásade rovnaký účinok), pod ťarchou dôkazov pri konci hlavného pojednávania opakovane mal možnosť učiniť vyhlásenie v zmysle § 257 ods. 1 Tr. por. V takom prípade (ako tomu bolo v prejednávanej veci), po zistení stanoviska obžalovaných - vôľa priznať sa k spáchanej trestnej činnosti, bolo možnosťou súdu opakovane obžalovaných vypočuť k predmetnému skutku (§ 258 Tr. por.), a následne v závislosti od ich výsluchu a priznania im následne priznať pohľadujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. l) Tr. zák. Postup, aký súd v prejednávanej veci zvolil, t. j. po zistení stanoviska obžalovaných im umožnil opakovane učiniť vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 Tr. por. považujem za nezákonný.

Odhliadnuc od uvedeného procesného postupu je však potrebné konštatovať, že i pokiaľ by bol prijatý názor súdu, že vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 Tr. por. sú obžalovaní oprávnení využiť kedykoľvek v priebehu hlavného pojednávania, za žiadnych okolností v takom prípade nemožno súhlasiť s aplikáciou ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. (per analogiam).

Aplikáciu uvedeného ustanovenia (§ 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák.), v danom prípade považujem za svojoľnú, v rozpore s ustálenou judikatúrou, ako i samotnými ustanoveniami Trestného zákona upravujúcimi zásady ukladania trestov, pričom súdom uložený trest tak považujem za nezákonný.

Z obsahu spisového materiálu je zistiteľné, že obžalovaní na prvom hlavnom pojednávaní k otázke viny zaujali stanovisko, že k uvedenému sa vyjadrovať nebudú, pričom následne prebehlo množstvo hlavných pojednávanií, v rámci ktorých bolo vykonávané riadne dokazovanie v otázke viny, najmä výsluchmi jednotlivých svedkov a pod. Od uvedeného prvotného vyhlásenia obžalovaných zároveň uplynuli takmer presne 2 roky.

Na tomto mieste je potrebné uviesť, že ustanovenie § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. per analogiam sa týka výlučne konania o dohode o vine a treste. Zároveň aplikácia uvedeného ustanovenia aj v prípade vyhlásenia obžalovaného na hlavnom pojednávaní podľa § 257 ods. 1 písm. b), písm. c) Tr. por. bola prípustná na základe stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR z 27.06.2017, č. k. Tpj 55/2016.

Z odôvodnenia uvedeného stanoviska okrem iného vyplýva, že „dôvodom použitia analógie je podmienenosť mimoriadneho zníženia trestu oboma procesnými úpravami na rovnakom princípe, ktorý umožňuje obvinenému (obžalovanému) vzdať sa dokazovania na hlavnom pojednávaní. Kým v prípade dohody o vine a treste môže takto obvinený získať mimoriadne znížený trest už na základe samotnej dohody, ktorú v opačnom prípade uzavrieť nemusí, v prípade vyhlásenia o vine a jeho prijatia súdom nastanú účinky v zmysle § 257 ods. 5 a ods. 8 Tr. por. To znamená neodvolateľnosť vyhlásenia, nevykonanie dokazovania v rozsahu uznanej viny a obmedzenie opravného prostriedku v tomto rozsahu na dovolanie pre závažné porušenie práva na obhajobu, čo bude prichádzať do úvahy len výnimočne. Je potom namieste, aby súd po prijatí vyhlásenia obžalovaného o vine mal možnosť (nie povinnosť) pristúpiť na báze analógie k mimoriadnemu zníženiu trestu za rovnakých podmienok, ako pri schválení dohody o vine a treste. Ide o procesnú logiku vzdania sa práva na kompletné súdne konanie, v rámci ktorej je vhodné a vecne správne uložiť mimoriadne zníženie trestu.“

Ako aj zo samotného obsahu vyššie citovaného stanoviska Najvyššieho súdu SR vyplýva (rovnako tak z logického a systematického výkladu jednotlivých ustanovení zákona), použitie ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. per analogiam, v prípade vykonania hlavného pojednávania prichádza do úvahy po vyhlásení obžalovaného v zmysle § 257 ods. 1 písm. b), písm. c) Tr. por., za predpokladu, že sa tým obžalovaný vzdáva práva na kompletné súdne konanie.

V prejednávanom prípade sa však nič z uvedeného nenastalo. Ako už bolo uvedené, samotnú možnosť opakovaného vyhlásenia podľa § 257 ods. 1 Tr. por. kedykoľvek (ako tomu bolo v tomto prípade v samom závere pojednávania) považujem za neprípustnú, pričom však v danom prípade riadne prebehlo celé hlavné pojednávanie (výsluchy svedkov, oboznamovanie znaleckých posudkov a pod.), pričom

obžalovaní sa až v samom závere hlavného pojednávania a pod ťarchou 2 ročného dokazovania rozhodli „odbremenit“ súd od povinnosti vykonať zvyšné dôkazy (zrejme od čítania listinných dôkazov).

Výklad v rámci ktorého sa za takéhoto stavu, kedy samotní obžalovaní svojim prvotným vyhlásením „zapríčinia“ nutnosť vykonať takmer celé dokazovanie v otázke viny (pričom uvedené trvalo 2 roky - pozn. prokurátor týmto neuvádza, že samotná dĺžka bola zapríčinená výlučne postupom obžalovaných), sú následne v závere pojednávania „odmenení“ aplikáciou ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák., (ktoré ustanovenie, ako už bolo uvedené je, resp. podľa zásad logického myslenia by malo byť reflektovaním na to, že hlavné pojednávanie v otázke viny prebehnúť nemusí, avšak sa vykoná len dokazovanie čo do výroku o treste a ochranného opatrenia) považujem za neprípustný a takmer absurdný.

Na základe uvedených skutočností mám za to, že v predmetnej trestnej veci u obžalovaných aplikácia ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. a následné zníženie trestnej sadzby pod spodnú hranicu nebolo namieste a súdom uložený trest je potrebné vyhodnotiť ako nezákonný.

Z uvedených dôvodov preto navrhujem, aby Krajský súd Trnava v zmysle ustanovenia § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 2 Tr. por. zrušil mnou napadnutý rozsudok Okresného súdu Galanta vo výroku o treste a aby v zmysle ustanovenia § 322 ods. 3 Tr. por. obžalovaným uložil primerané a zákonné tresty na spodnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby.“

K odvolaniu prokurátora sa vyjadrili obžalovaní prostredníctvom obhajcov, ktoré navrhli podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietnuť, keď považovali rozsudok okresného súdu za zákonný a spravodlivý.

Odvolací súd vo veci vykonal verejné zasadnutie, na ktoré sa dostavil prokurátor krajskej prokuratúry, obžalovaní, ako i ich obhajcovia. Prokurátor krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí navrhol odvolaciemu súdu odvolaniu prokuratúry vyhovieť. Obžalovaní a obhajcovia navrhli odvolanie prokuratúry zamietnuť.

Podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, ak zistí, že

- a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo
- c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podal prokurátor ako oprávnená osoba, proti výrokom, proti ktorým odvolanie podať mohol a urobil tak v zákonom stanovenej lehote, preskúmal postupom podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, by krajský súd prihliadal len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu krajský súd zistil, že odvolanie prokurátora nie je dôvodné.

Krajský súd zdôrazňuje, že vyhlásenie viny zo strany obžalovaného v zmysle § 257 ods. 5 Trestného poriadku nie je vylúčené ani v priebehu dokazovania na hlavnom pojednávaní. Táto skutočnosť vyplýva zo znenia ustanovenia § 257 ods. 5 Trestného poriadku („ak obžalovaný na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku...“). Podľa citovaného ustanovenia obžalovaný môže vyhlásiť vinu na hlavnom pojednávaní, t. j. počas celého konania hlavného pojednávania, teda aj počas dokazovania. V takomto prípade však už nepôjde o obligatórny postup súdu podľa tohto ustanovenia, nakoľko súd musí dať možnosť obžalovanému urobiť niektoré z vyhlásení len pred začatím dokazovania

po prednesení obžaloby, avšak už nie aj počas vedenia dokazovania. Pokiaľ teda obžalovaný až počas vykonávania dokazovania na hlavnom pojednávaní vyhlási, že chce zmeniť svoje prvotné vyhlásenie na vyhlásenie viny, môže, ale aj nemusí mu to súd umožniť. V zásade však neexistuje relevantný dôvod, ktorý by súdu mal brániť pristúpiť k takejto zmene vyhlásenia obžalovaného, pretože dôkazné bremeno ohľadne otázky viny ťaží v konaní pred súdom iba prokurátora a pokiaľ obžalovaný počas dokazovania na hlavnom pojednávaní v podstate uvedie, že chce uznať svoju vinu, dáva tým najavo, že prokurátor toto dôkazné bremeno uniesol a nie je nevyhnutné pokračovať vo vykonávaní dokazovania (porovnaj uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16.02.2017, sp. zn. 4To/10/2017).

Ak teda prvostupňový súd umožnil obžalovaným na hlavnom pojednávaní zmeniť svoje vyhlásenia (príp. umožnil urobiť vyhlásenie, ak obžalovaný využil právo nevypovedať), postupoval tak v súlade so zákonom. Tu treba zdôrazniť, že sám prokurátor prítomný na hlavnom pojednávaní navrhol vyhlásenie obžalovaných o vine prijať (!). Prijatie viny znamená neodvolateľnosť vyhlásenia, nevykonanie dokazovania v rozsahu uznanej viny a obmedzenie opravného prostriedku v tomto rozsahu na dovolanie pre závažné porušenie práva na obhajobu. Ako Najvyšší súd Slovenskej republiky judikoval, je potom namieste, aby súd po prijatí vyhlásenia obžalovaného o vine (rovnako právne rovnocenného vyhlásenia o nepopretí spáchania činu) mal možnosť (nie povinnosť) pristúpiť na báze analógie k mimoriadnemu zníženiu trestu za rovnakých podmienok, ako pri schválení dohody o vine a treste. Dokonca, keďže ide o uznanie viny bez garancie alebo predpokladu určitého (pre obžalovaného priaznivého) rozhodnutia o treste, možnosť mimoriadne znížiť trest je tu ešte dôvodnejšia. Ide o procesnú logiku vzdania sa práva na (kompletné) súdne konanie, v rámci ktorej je vhodné a vecne správne umožniť mimoriadne zmiernenie trestu.

Je pravdou, že len samotné vyhlásenie obžalovaných o vine, nie je dôvodom na aplikáciu zmierňovacieho ustanovenia, pretože trest kratšieho trvania, teda trest uložený obžalovaným pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej trestným zákonom možno uložiť iba vtedy, ak by takýto trest bol dôvodný, primeraný, spravodlivý a zodpovedajúci tak požiadavke individuálnej a generálnej prevencie. A podľa názoru krajského súdu uložené tresty obom obžalovaným tieto atribúty spĺňajú. S poukazom na skutočnosť, že u obžalovaných ide o ich prvé odsúdenie, zohľadnenie ich vyhlásenia o vine umožňuje aplikovať mimoriadne zníženie trestu, zvlášť v prípade, ak mimoriadne znížený trest odňatia slobody je vo výmere 6 rokov a 8 mesiacov, resp. 7 rokov.

Podľa názoru odvolacieho súdu od oboch obžalovaných možno dôvodne očakávať, že výkon i trestu kratšieho trvania, spoločne s uloženým ochranným dohľadom, splní u nich účel tzv. individuálnej prevencie. Navyše sám prokurátor v záverečnej reči na hlavnom pojednávaní pri zaradení obžalovaných na výkon trestu navrhol aplikovať ustanovenie § 48 ods. 4 Trestného zákona a zaradiť ich na výkon trestu do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, t. j. mal za to, že miera narušenia obžalovaných, ako i závažnosť trestného činu umožňuje aplikáciu tohto ustanovenia.

Prokurátor svoje odvolanie v prevažnej miere postavil na skutočnosti, že obžalovaní boli nespravodlivo odmenení. Pokiaľ by mal krajský súd prevziať rétoriku prokurátora, uviedol by len, že týmto postupom bol odmenený najmä prokurátor, keď bol v konaní zbavený povinnosti uniesť dôkazné bremeno v otázke viny obžalovaných.

Odvolací súd uzatvára, že uložené tresty v napadnutom rozsudku prvostupňového súdu sú konformné s očakávaným účelom trestu podľa § 34 Trestného zákona. A preto odvolanie prokurátora podané v neprospech obžalovaných ako nedôvodné podľa § 319 Trestného poriadku zamietol.

Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne (§ 163 ods. 4, § 180 Trestného poriadku) .

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.